

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 185/2014

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta prerokoval prijatý návrh Ing. P. T., zastúpeného advokátkou JUDr. Margitou Budzíkovej, Advokátska kancelária, Námestie sv. Egídia 95, Poprad, na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013, rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravného rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 a takto

r o z h o d o l :

1. Rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravné rozhodnutie Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 **z r u š u j e .**

2. Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií je **p o v i n n ý** zaplatiť Ing. P. T. prostredníctvom Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky úhradu trov konania v sume 275,96 € (slovom dvestosedemdesiatpäť eur a deväťdesiatšesť centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Margity Budzíkovej,

Advokátska kancelária, Námestie sv. Egídia 95, Poprad, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti návrhu Ing. P. T. **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bol 17. októbra 2013 doručený návrh Ing. P. T. (ďalej len „navrhovateľ“) na preskúmanie rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií (ďalej len „výbor“) sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013, rozhodnutia výboru sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravného rozhodnutia výboru sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 (spolu ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“). Ústavný súd uznesením z 24. apríla 2014 prijal návrh na ďalšie konanie.

2. Z návrhu vyplýva, že navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi vo funkcii predsedu predstavenstva Poľnonákup TATRY, a. s., Kežmarok, bola rozhodnutím výboru sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013 uložená pokuta podľa čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona č. 357/2004 Z. z. o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavný zákon“) z dôvodu porušenia čl. 5 ods. 2 ústavného zákona, keďže navrhovateľ vykonával funkciu nezlučiteľnú s verejnou funkciou (funkciu konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o.) po uplynutí 30 dní odo dňa ustanovenia do verejnej funkcie. Ďalej z návrhu vyplýva, že navrhovateľovi ako verejnému funkcionárovi vo funkcii predsedu predstavenstva Poľnonákup TATRY, a. s., Kežmarok, bola rozhodnutím výboru sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 uložená pokuta podľa čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona z dôvodu porušenia čl. 5 ods. 2 ústavného zákona, keďže navrhovateľ vykonával počas výkonu verejnej funkcie v roku 2012 funkciu konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o. (navrhovateľ bol do verejnej funkcie ustanovený 28. júna 2012 a funkcie konateľa v spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o., sa vzdal 1. mája 2013).

3. Navrhovateľ doplnil svoj návrh podaním doručeným ústavnému súdu 22. októbra 2013. V doplnení navrhuje preskúmať aj opravné rozhodnutie výboru sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013, ktorým výbor opravil svoje rozhodnutie sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013, a to tak, že vo výroku rozhodnutia sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 opravil časť výroku týkajúcu sa výšky pokuty, čím opravil výšku pokuty na polovicu pôvodnej výšky.

4. Navrhovateľ považuje napadnuté rozhodnutia výboru za nezákonné z dôvodu ich duplicity. Podľa jeho názoru napadnuté rozhodnutia konštatujú, že navrhovateľ svojím konaním porušil ustanovenie čl. 5 ods. 2 ústavného zákona v tej istej veci. Podľa navrhovateľa z hľadiska vecného i skutkového išlo o to isté porušenie ústavného zákona a ústavný zákon nerozlišuje vecné a časové hľadisko porušenia čl. 5 ods. 2 ústavného zákona takým spôsobom, že je potrebné navrhovateľa sankcionovať jednotlivo za to, že po uplynutí 30 dní od ustanovenia do verejnej funkcie neskončil funkciu, ktorej výkon je v rozpore s čl. 5 ods. 1 ústavného zákona, a zvlášť za to, že funkciu nezlučiteľnú s čl. 5 ods. 1 ústavného zákona vykonával aj v období výkonu verejnej funkcie v roku 2012. Výbor podľa navrhovateľa postupoval nad rámec ústavného zákona a v rozpore s ním, keďže napadnuté rozhodnutia výboru ukladajú sankciu za jedno a to isté porušenie ústavného zákona. Navrhovateľ taktiež poukázal na znenie čl. 9 ods. 6 až 8 ústavného zákona a uviedol, že s odkazom aj na tieto ustanovenia ústavného zákona je toho názoru, že výbor nesprávne a v rozpore s ústavným zákonom vyhodnotil porušenie jeho povinnosti, ktoré mu z ústavného zákona vyplývajú.

5. S poukazom na uvedené navrhovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnuté rozhodnutia výboru zrušil a vrátil mu vec na nové prerokovanie a rozhodnutie.

II.

6. Na výzvu ústavného súdu sa k návrhu vyjadril výbor prostredníctvom svojho predsedu, ktorý vo svojom vyjadrení doručenom ústavnému súdu 3. júna 2014 uviedol: *«S uvedeným názorom [navrhovateľa] ako účastník konania nesúhlasíme a tvrdíme, že*

v predmetnej veci výbor rozhodol na základe úplne zisteného skutkového stavu a vecne správne, a to z týchto dôvodov:

Navrhovateľ sa verejnej funkcie ujal 28. júna 2012, avšak oznámenie za rok 2011 nepodal podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona do 30 dní odo dňa ujatia sa verejnej funkcie, ale 15. apríla 2013. Nepopiera skutočnosť, že oznámenie podal oneskorene a rozhodnutie výboru v tomto konaní nenamieta. Namieta však rozhodnutia výboru, ktorými mu boli uložené pokuty za porušenie čl. 5 ods. 2 ústavného zákona a tvrdí, že výbor rozhodol o tej istej veci duplicitne. Pri kontrole oznámenia, ktoré navrhovateľ podal za rok 2011 výbor zistil, že v uvedenom oznámení navrhovateľ uviedol, že vykonáva funkciu konateľ'a FVE Ipelka, s.r.o. Košice. Navrhovateľ bol listom predsedu výboru upozornený, že vykonáva funkciu, ktorá je v rozpore s čl. 5 ods. 2 ústavného zákona, a že takúto funkciu mal podľa čl. 5 ods. 7 ústavného zákona skončiť do 30 dní odo dňa ustanovenia do verejnej funkcie. Navrhovateľ sa k predmetnému listu nevyjadril a výbor začal konanie za možné porušenie čl. 5 ods. 2 ústavného zákona uznesením č. 145 z 23. mája 2013.

Navrhovateľ podal oznámenie k 31.3.2013 za rok 2012 v lehote, avšak pri kontrole oznámenia výbor opätovne zistil, že pokračuje vo funkcii konateľ'a FVE Ipelka, s.r.o. Košice a na základe tejto skutočnosti výbor začal ďalšie konanie voči navrhovateľ'ovi uznesením č. 202 z 25. júna 2013.

Navrhovateľ sa vyjadril k uzneseniam o začatí oboch konaní súčasne, v ktorom uviedol, že pri menovaní do verejnej funkcie ho nik neupozornil, že musí spĺňať podmienky nezlučiteľnosti. O tejto skutočnosti sa dozvedel až 24. marca 2013, a po preštudovaní ústavného zákona požiadal o ukončenie funkcie konateľ'a, ktorým prestal byť 1. mája 2013. Taktiež uviedol, že si je vedomý toho, že neznalosť zákona neospravedlňuje, a že výbor zváži rýchlu reakciu na ukončenie konateľ'stva.

Na základe vyššie uvedeného máme za to, že výbor postupoval pri rozhodovaní v oboch konaniach správne, keďže výbor posudzoval porušenie ústavného zákona v každom roku samostatne podľa obdobia, v ktorom podával verejný funkcionár predmetné oznámenie. Neobstojí tvrdenie, že ide o duplicitnú sankciu. Naopak, ide o porušenie ústavného zákona dvakrát v dvoch hodnotených obdobiach, pričom každé takéto porušenie ústavného zákona musí byť sankcionované osobitne, a to i z toho dôvodu, že verejný funkcionár bol výslovne upozornený na porušenie povinností uvedených v čl. 5 ods. 2

ústavného zákona a verejný funkcionár toto upozornenie nerešpektoval, ale opätovne deklaroval v oznámení k 31.3.2013, že vykonáva funkciu konateľa v rozpore s ústavným zákonom. Z tohto vyplýva, že navrhovateľ si ani neuvedomoval stupeň porušenia ústavného zákona, a nerešpektoval upozornenie výboru. Na tomto základe zostávame na stanovisku, že rozhodnutie výboru v oboch konaniach bolo vecne a formálno-právne správne, a že k rozhodnutiu o uložení pokuty v oboch prípadoch došlo v súlade s ústavným zákonom.

V prípade námietky, že výbor nesprávne a v rozpore s ústavným zákonom vyhodnotil porušenie povinnosti navrhovateľa, ktoré mu z ústavného zákona vyplývajú uvádzame, že pokiaľ sa navrhovateľ domáha uloženia inej sankcie ako je finančná sankcia, je to nesprávny názor, pretože ide o dve následné sankcie, ktoré výbor vydáva postupne. Ustanovenie čl. 9 ods. 6 ústavného zákona sa týka porušenia povinnosti a rozhodnutia vo veci a čl. 9 ods. 7 ústavného zákona znie na povinnosť zanechať funkciu, zamestnanie alebo činnosť, ktorá je v rozpore s ústavným zákonom, a ktorá je súčasťou rozhodnutia. Keďže verejný funkcionár ukončil funkciu konateľa 1. mája 2013, nebol dôvod, aby výbor v rozhodnutí použil ustanovenie čl. 9 ods. 6 a 7 ústavného zákona, keďže verejný funkcionár v čase vydania rozhodnutia 10. septembra 2013, funkciu konateľa, ktorá bola v rozpore s čl. 5 ods. 2 ústavného zákona už nevykonával.

Na záver uvádzame, že opravné rozhodnutie 6. VP/62/13-K/E bolo vydané z dôvodu, že pri určení sumy v konaní č. VP/62/13-K výbor nesprávne určil výšku pokuty, čo je v opravnom rozhodnutí podľa nášho názoru v odôvodnení dostatočne preukázané.

Z hľadiska procesného poukazujeme, že navrhovateľ sa domáha postupu, ktorý nie je v súlade s § 73b ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujeme, aby Ústavný súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutia Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií č. VP/09/13-K a VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a č. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 potvrdil, a nepriznal navrhovateľovi prípadnú náhradu trov konania. “

7. Navrhovateľ na výzvu ústavného súdu doručenú mu 9. júna 2014 nezaslal ústavnému súdu repliku k vyjadreniu výboru.

III.

8. Podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona dotknutý verejný funkcionár môže podať návrh na preskúmanie rozhodnutia výboru na ústavný súd v lehote 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa odseku 1, ktorým bola vyslovená strata mandátu alebo funkcie, alebo do 30 dní odo dňa doručenia rozhodnutia podľa čl. 9 ods. 10, ktorým bolo rozhodnuté o pokute voči verejnému funkcionárovi. Podanie návrhu na preskúmanie rozhodnutia výboru má odkladný účinok. Ústavný súd rozhodne o tomto návrhu do 60 dní odo dňa jeho doručenia. Konanie o preskúmaní takéhoto rozhodnutia pred ústavným súdom upravujú ustanovenia zákona. Rozhodnutie ústavného súdu je konečné okrem rozhodnutia podľa čl. 12 ods. 2.

Podľa § 73b ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak senát ústavného súdu zistí, že konanie verejného funkcionára je v rozpore s ústavným zákonom o ochrane verejného záujmu pri výkone funkcií verejných funkcionárov alebo s osobitným predpisom, rozhodnutie orgánu svojím uznesením potvrdí. V opačnom prípade napadnuté rozhodnutie orgánu senát ústavného súdu nálezom zruší.

IV.

9. Predmetom konania pred ústavným súdom je námietka navrhovateľa spočívajúca v tvrdení, že výbor porušil ustanovenia ústavného zákona, keďže napadnuté rozhodnutia výboru ukladajú sankciu za jedno a to isté porušenie ústavného zákona, čo ústavný zákon podľa navrhovateľa neumožňuje, čím výbor teda nesprávne a v rozpore s ústavným zákonom vyhodnotil porušenie povinností navrhovateľa, ktoré mu z ústavného zákona vyplývajú.

Všeobecne k princípom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov

10. Zmyslom a účelom ústavného zákona je zabezpečiť právny mechanizmus ochrany verejného záujmu pri výkone verejných funkcií spočívajúci v zamedzení vzniku rozporu osobných záujmov verejných funkcionárov s uvedeným verejným záujmom

v súvislosti s výkonom svojej funkcie a predchádzať zneužívaniu verejnej funkcie, prípadne zneužívaniu postavenia s ňou spojeného na osobný prospech. Zmyslom konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je preveriť plnenie ústavného zákona.

11. Výbor má pri výkone pôsobnosti a právomoci vyplývajúcich mu z ústavného zákona postavenie verejnomocenského orgánu sui generis. Taktiež konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je konaním sui generis upraveným ústavným zákonom (konkrétne čl. 9 a nasl. ústavného zákona), v rámci ktorého výbor v konečnom dôsledku rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach verejných funkcionárov vyplývajúcich verejným funkcionárom predovšetkým z čl. 4 až čl. 8 ústavného zákona.

12. V tomto prípade je bazálnou otázkou, aké princípy upravujú a vzťahujú sa na konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov vedené výborom. Samozrejmosťou však bez ohľadu na ďalej popísané princípy zostáva povinnosť výboru procesne postupovať a konať vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov iba v rozsahu a spôsobom, ako to upravuje ústavný zákon.

13. Primárne (avšak nie výlučné) musí byť zohľadnenie tých ustanovení ústavného zákona, ktoré upravujú samotné konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, a to s cieľom abstrahovať z takto vymedzeného normatívneho textu ústavného zákona spoločný princíp upravujúci konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, s ohľadom na gramatický a teleologický prístup k interpretácii normatívneho textu.

14. Podľa čl. 9 ods. 2 ústavného zákona orgán, ktorý uskutočňuje konanie podľa odseku 1, začne konanie z vlastnej iniciatívy, ak jeho zistenia nasvedčujú tomu, že verejný funkcionár v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje alebo že verejný funkcionár nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto

ústavným zákonom alebo zákonom, alebo na základe riadne odôvodneného podnetu, z ktorého je zrejmé, kto ho podáva, ktorého verejného funkcionára sa týka, a čo sa namieta.

Podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona orgán podľa odseku 1 umožní verejnému funkcionárovi, proti ktorému sa vedie konanie, aby sa vyjadril k podnetu; ak je to potrebné vykoná ďalšie dokazovanie.

Podľa čl. 9 ods. 6 ústavného zákona ak sa v konaní preukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje, rozhodnutie obsahuje výrok, v ktorom sa uvedie, v čom je konanie alebo opomenutie verejného funkcionára v rozpore s týmto ústavným zákonom alebo zákonom, odôvodnenie a poučenie o opravnom prostriedku. Rozhodnutie obsahuje aj povinnosť zaplatiť pokutu podľa odseku 10.

Podľa čl. 9 ods. 7 ústavného zákona ak sa rozhodnutím podľa odseku 6 vysloví, že verejný funkcionár vykonáva funkciu, zamestnanie alebo činnosť, ktorá je nezlučiteľná s výkonom verejnej funkcie podľa Ústavy Slovenskej republiky, tohto ústavného zákona alebo zákonov, súčasťou rozhodnutia je aj povinnosť bezodkladne zanechať takú funkciu, zamestnanie alebo činnosť.

Podľa čl. 9 ods. 8 písm. a) ústavného zákona rozhodnutím podľa odseku 6 sa vysloví strata mandátu alebo strata verejnej funkcie, ak sa v predchádzajúcom konaní proti verejnému funkcionárovi právoplatne rozhodlo, že nesplnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, alebo v oznámení podľa čl. 7 alebo čl. 8 uviedol neúplné alebo nepravdivé údaje.

Podľa čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona pokuta sa ukladá v sume zodpovedajúcej šesťnásobku mesačného platu verejného funkcionára, ak verejný funkcionár poruší povinnosti podľa čl. 5.

Podľa čl. 9 ods. 12 ústavného zákona ak sa v konaní nepreukázalo, že verejný funkcionár nesplnil alebo porušil povinnosť(...)

15. Z citovaných ustanovení ústavného zákona možno spoľahlivo vyvodiť, že ústavodarca upravením a zdôraznením (v rámci konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov) právnych inštitútov (najmä procesnoprávných), napr.

dokazovanie („ak je to potrebné vykoná ďalšie dokazovanie“), riadne zisťovanie stavu vecí („ak sa v konaní preukázalo“, resp. „ak sa v konaní nepreukázalo“), povinnosť podnecovateľa riadne odôvodniť podnet („na základe riadne odôvodneného podnetu“), zároveň reflektoval princíp uplatňovaný v „štandardných“ procesoch [porov. napr. § 46 a § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov; § 153 ods. 1 a § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“); § 119 ods. 1, § 168 ods. 1 a § 176 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov], aby rozhodnutie orgánov verejnej moci (v tomto prípade výboru) nadaných právomocou rozhodovať v konaní (reglementovaným právom) o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb (v tomto prípade verejných funkcionárov) a právnických osôb boli založené na správnom a v dostatočnom rozsahu zistenom skutkovom stave vecí.

16. Zároveň ústavodarca s nespĺnením alebo porušením povinnosti alebo obmedzenia ustanovených ústavným zákonom alebo zákonom spojil obligatórny právny následok vo forme sankcie – pokuty, prípadne straty mandátu alebo verejnej funkcie. Je však potrebné doplniť, že ústavný zákon umožňuje uložiť finančnú pokutu iba pri prvom nespĺnení alebo porušení povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom alebo zákonom, o ktorom rozhoduje príslušný (podľa ústavného zákona) orgán verejnej moci (v navrhovateľovej veci výbor). V prípade opakovaného nespĺnenia alebo porušenia povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom alebo zákonom zo strany verejného funkcionára, ak sa v predchádzajúcom konaní proti verejnému funkcionárovi právoplatne rozhodlo, že nespĺnil alebo porušil povinnosť alebo obmedzenie ustanovené týmto ústavným zákonom alebo zákonom, je príslušný (podľa ústavného zákona) orgán verejnej moci (napr. výbor) povinný obligatórne uložiť sankciu straty mandátu alebo verejnej funkcie. Finančná pokuta by pri opakovanom konštatovaní nespĺnenia alebo porušenia povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného týmto ústavným zákonom alebo zákonom a obligatórnou uložením sankcie v podobe straty mandátu alebo verejnej funkcie neplnila svoj preventívny účel (pozri ďalej bod 24). Represívny účel plní sankcia v podobe straty mandátu alebo verejnej funkcie. Bližšie však ústavný zákon neupravuje princípy

ukladania sankcií a je potrebné v rámci ukladania sankcií zohľadniť aj ďalej popísané ďalšie princípy demokratického právneho štátu.

17. Sekundárne (avšak nie konečne) je potrebné akcentovať aj ďalšie princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie, v rámci ktorého orgán verejnej moci rozhoduje o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb.

18. Tieto nachádzame v Ústave Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v čl. 46 a nasl. (právo na súdnu a inú právnu ochranu), v prerokúvanom prípade konkrétne v čl. 46 ods. 1 ústavy. V prípade konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov pred výborom v zmysle ústavného zákona pôjde o princípy spojené s právom na inú právnu ochranu.

19. Ďalej je potrebné zohľadniť vzhľadom na obligatórne ukladanie sankcií (alebo iných povinností) v prípade nesplnenia alebo porušenia povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom alebo zákonom (čl. 9 ods. 6 až 8 ústavného zákona) aj princípy vzťahujúce sa na správne (nemá sa na mysli pojem „správne“ stricto sensu, ale v širšom poňatí, zahŕňajúc konania sui generis majúce povahu „administratívnu“, kam možno aj vzhľadom na závery už popísané v bode 15 zaradiť i konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona) trestanie. V tomto smere je dôležité odkázať na čl. 4 ods. 1 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 7“).

20. Podľa čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu.

21. Je nutné upozorniť, že uvedený oficiálny preklad čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 (pozri Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyhlásený v Zbierke zákonov pod

č. 209/1992 v slovenskom jazyku) nie je presný, resp. je chybný. Ak sa porovná tento preklad s originálnym znením v anglickom jazyku a francúzskom jazyku, je nutné dospieť k záveru, že slovenský preklad používa nepresný pojem „trestný čin“. Podstatná je skutočnosť, že slovo „delikt“ (v anglickom znení „offence“ a vo francúzskom „infraction“) zamieňa slovenský preklad za slovné spojenie „trestný čin“ (v anglickom jazyku „criminal offence“ a vo francúzskom jazyku „infraction criminelle“). Za smerodajnú a určujúcu je však podľa názoru ústavného súdu potrebné považovať pôvodnú (originálnu) verziu v anglickom a francúzskom znení a na to nadväzujúcu skutočnosť, že anglickému termínu „offence“ a francúzskemu termínu „infraction“ v slovenčine zodpovedajú termíny „trestný čin“, „priestupok“, ale aj „disciplinárny delikt“ alebo „iný správny delikt“ (rovnaké závery porovnaj napr. aj v rozhodnutiach Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 14 Kse 5/2012 z 19. novembra 2013 alebo sp. zn. 11 Kse 1/2010 z 1. septembra 2010 a v nich citovanej prejudikátúre).

22. Avšak i pri tomto výklade čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 bude záver o tom, či ide v konkrétnom prípade o konanie, resp. delikt, ktoré spadajú pod ochranu čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 v konečnom dôsledku závislý na posúdení tzv. Engelovských kritérií ustálených primárne pre účely interpretácie pojmu „trestné obvinenie“ v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd [porov. Zolotukhin v. Rusko, č. 14939/03, rozsudok Veľkej komory Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 10. 2. 2009, bod 53; Khmel v. Rusko, č. 20383/04, rozsudok ESLP z 12. 12. 2013, bod 59]. Prvým kritériom je kvalifikácia skutku v právnom poriadku žalovaného zmluvného štátu (*defining the offence according to the legal system of the respondent State*). Ide o formálne a relatívne kritérium, a pokiaľ skutok nie je v právnom poriadku zmluvného štátu kvalifikovaný ako trestný čin (čím by spadal tento skutok do pôsobnosti čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7), použijú sa pre zodpovedanie otázky aplikovateľnosti čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 na daný delikt ďalšie dve kritériá. Druhé kritérium je samotná povaha deliktu (*the very nature of the offence*) a tretím kritériom je stupeň závažnosti sankcie, ktorú možno uložiť dotknutej osobe (*the degree of severity of the penalty that the person concerned risks*) v konkrétnom konaní (porov. Engel and Others v. Holandsko,

č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, rozsudok pléna ESLP z 8. 6. 1976, bod 82).

23. Posudzujúc prvé kritérium v spojitosti s konaním vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona, ústavný súd uzatvára, že nesplnenie alebo porušenie povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom alebo zákonom verejným funkcionárom nie je trestným činom, ale iným verejnoprávnym (správnym, resp. *sui generis*) deliktom.

24. V rámci druhého kritéria sa predovšetkým posudzuje, či delikt, o ktorý ide, vyplýva z porušenia právnej normy adresovanej neurčitému všeobecnému okruhu adresátov alebo iba určitej špecifickej skupine osôb, prípadne či delikt vyplývajúci primárne z porušenia právnej normy adresovanej špecifickej skupine osôb nie je postihnutelný aj podľa právnej normy adresovanej neurčitému všeobecnému okruhu adresátov (porov. *Albert v. Rumunsko*, č. 31911/03, rozsudok ESLP zo 16. 2. 2010, bod 32; *Ezeh and Connors v Veľká Británia*, č. 39655/98, 40086/98, rozsudok ESLP z 9. 10. 2003, body 103 – 104). Zároveň je nevyhnutné posúdiť účel sankcie, t. j. či sankcia, ktorá sa ukladá za spáchaný delikt, má povahu reparačnú alebo preventívno-represívnu (porov. *Nykänen v. Fínsko*, č. 11828/11, rozsudok ESLP z 20. 5. 2014, body 40 – 41; *Jussila v Fínsko*, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, body 32 – 38). Z pohľadu judikatúry ESLP sa delikt považuje za subsumovateľný pod normatívny text čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 vtedy, ak právna norma, o porušenie ktorej ide v prípade tohto deliktu, sa aplikuje na neurčitý všeobecný počet adresátov, a uložená sankcia je aspoň čiastočne preventívno-represívneho charakteru. V prípade deliktu, kde dochádza k porušeniu právnej normy adresovanej určitej špecifickej skupine osôb so zvláštnym postavením, avšak uložená sankcia je preventívno-represívneho charakteru, prihliada sa pre zodpovedanie otázky o aplikovateľnosti čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 na tretie kritérium, a to stupeň závažnosti sankcie, ktorú možno dotknutej osobe uložiť (porov. už uvedený rozsudok ESLP vo veci *Albert v. Rumunsko*, body 32 – 34, kde ESLP uznal aplikovateľnosť čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 v prípade sankcie uloženej na základe právnej normy adresovanej špecifickej skupine osôb, avšak uložená sankcia bola preventívno-represívneho charakteru a ESLP ustálil v rámci tretieho kritéria závažný dopad uloženej sankcie na dotknutú osobu). Aplikujúc

uvedené na konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov, podľa ústavného zákona možno konštatovať, že ústavný zákon ukladá povinnosti alebo obmedzenia adresované špecifickému okruhu osôb – verejným funkcionárom – a sankcie, ktoré možno v zmysle ústavného zákona uložiť (čl. 9 ods. 6 a 8 a čl. 9 ods. 10 ústavného zákona) plnia podľa názoru ústavného súdu preventívno-represívny účel, a to odradiť verejného funkcionára od neplnenia alebo porušovania povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom alebo zákonom (preventívne pôsobiť) a zároveň sankcionovať, resp. potrestať (represívne pôsobiť) verejného funkcionára za dokonané nesplnenie alebo porušenie povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom alebo zákonom. V tomto smere je však pre konečnú odpoveď na otázku, či je v prípade verejnoprávneho deliktu, sankcie, resp. konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona aplikovateľný čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7, potrebné zohľadniť tretie kritérium Engelovských kritérií.

25. Tretím kritériom je stupeň závažnosti sankcie, ktorú možno uložiť dotknutej osobe. V konaní vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona sa verejnému funkcionárovi ukladá za nesplnenie alebo porušenie povinnosti alebo obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom alebo zákonom sankcia vo forme peňažnej pokuty alebo vo forme straty mandátu či verejnej funkcie. Závažnosť konkrétnej sankcie je však potrebné skúmať jednotlivo v rámci každého konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona, keďže v zmysle čl. 9 ods. 10 ústavného zákona sa výška finančnej pokuty líši v závislosti od konkrétneho verejnoprávneho deliktu (porušenia konkrétneho článku ústavného zákona). Inak to nie je ani v prípade navrhovateľa, a preto sa ústavný súd musí vzhľadom na námietky navrhovateľa a skutkový stav vysporiadať v nasledujúcich častiach tohto nálezu s otázkou splnenia tretieho kritéria pre ustálenie odpovede týkajúcej sa aplikovateľnosti čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 na navrhovateľovu vec.

26. V závere k tejto časti ústavný rekapituluje už popísané princípy vzťahujúce sa na konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona a konštatuje, že

(i) výbor je povinný procesne postupovať a konať vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov iba v rozsahu a spôsobom, ako to upravuje ústavný zákon,

(ii) na konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov sa vzťahuje jeden zo základných princípov ústavne aprobovaného postupu konajúceho orgánu verejnej moci a ochranou účastníkov konania pred svojvôľou konajúceho orgánu verejnej moci, a teda princíp, podľa ktorého je povinnosťou orgánov verejnej moci nadaných právomocou rozhodovať v konaní upravenom všeobecne záväznými právnymi predpismi o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb (t. j. aj výboru) zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým je spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie [a teda zároveň konkretizovať v odôvodnení rozhodnutia dôkazy, ktoré vykonal, zdroj toho-ktorého dôkazu, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a ako sa vyrovnal s ťažiskovými návrhmi a námietkami účastníkov; detailnosť a obsažnosť odôvodnenia rozhodnutia môže byť v špecifických prípadoch zákonom výslovne zúžená, napríklad vzhľadom na vyhovenie všetkým účastníkom konania alebo vzdanie sa opravného prostriedku všetkými účastníkmi konania a pod. (porov. § 47 ods. 1 druhej vety správneho poriadku; § 157 ods. 3 a 4 OSP)], obe vyplývajú z čl. 46 ods. 1 ústavy, v prerokúvanom prípade sú spojené s právom na inú právnu ochranu [nota bene ústavný súd uvádza, že spornou z hľadiska práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy je i výnimka z týchto základných znakov ústavne aprobovaného postupu konajúceho orgánu verejnej moci (t. j. z povinnosti orgánov verejnej moci zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v nimi rozhodovanej veci a povinnosti riadne odôvodniť svoje rozhodnutie) výslovne upravená zákonom v prípadoch, kde, preferujúc ochranu verejného záujmu (napr. bezpečnosti štátu a pod.), je dodržiavanie uvedených procesných záruk účastníka konania, resp. dotknutého subjektu (v zmysle riadneho odôvodnenia rozhodnutia alebo správneho a dostatočného zistenia skutkového stavu) bez ohľadu na negatívny vplyv rozhodnutia na právnu pozíciu účastníkov konania týmto zákonom úplne negované – typicky porov. § 120 ods. 2 písm. a) až i) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a s ním súvisiace konanie o súlade právnych predpisov pred ústavným súdom vedené na základe návrhu verejnej ochrankyne práv pod sp. zn. Rvp 8392/2014; návrh verejnej ochrankyne práv na

začatie konania o súlade právnych predpisov dostupný na webovom sídle ústavného súdu <http://portal.concourt.sk/> v časti Rozhodovacia činnosť/Povinne zverejňované návrhy a sťažnosti],

(iii) v prípade záveru o aplikovateľnosti čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 na konkrétne konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov je výbor povinný pri rozhodovaní o tom istom verejnom funkcionárovi primárne rešpektovať princíp ne bis in idem, ktorý znamená „nie dvakrát v tej istej veci“ a v procesnom práve sa prejavuje vo forme procesných prekážok – prekážky začatého konania v tej istej veci (litispendencia) a prekážky veci právoplatne rozsúdenej (res iudicata). V rovine správneho trestania tento princíp znamená, že nikto nesmie byť potrestaný za ten istý skutok dvakrát.

Záverý ústavného súdu vo veci samej

27. Výbor rozhodnutím sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013 konštatoval, že navrhovateľ ako predseda predstavenstva Poľnonákupu TATRY, a. s., Kežmarok, tým, že vykonával funkciu nezlučiteľnú s verejnou funkciou po uplynutí 30 dní odo dňa ustanovenia do verejnej funkcie, porušil ustanovenie čl. 5 ods. 2 ústavného zákona (verejnej funkcie sa navrhovateľ ujal 28. júna 2012, funkciu konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o., Košice, vykonával aj po uplynutí 30 dní odo dňa ustanovenia do verejnej funkcie, funkciu konateľa uvedenej spoločnosti ukončil 1. mája 2013), za čo navrhovateľovi uložil v súlade s čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona pokutu v sume zodpovedajúcej šesťnásobku mesačného platu navrhovateľa, a to vo výške 4 716 €. Svoje rozhodnutie výbor odôvodnil takto: *„Pri kontrole oznámenia funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejného funkcionára, ktoré menovaný verejný funkcionár podal pri ujatí sa verejnej funkcie (za rok 2011) sekretariát Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zistil, že Ing. P. T., predseda predstavenstva Poľnonákupu TATRY, a.s. Kežmarok vykonával funkciu konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorá je nezlučiteľná s verejnou funkciou. ...*

Listom predsedu výboru zo dňa 17. apríla 2013 bol menovaný verejný funkcionár na túto skutočnosť upozornený ešte pred začatím konania. Verejný funkcionár listom zo dňa 23. apríla 2013 uviedol, že do funkcie člena predstavenstva Poľnonákupu TATRY, a.s. Kežmarok bol ustanovený 28.6.2012. Pri nástupe do tejto funkcie ho nik neupozornil, že

musí splňať podmienky pre nezlučiteľnosť funkcií. O tejto skutočnosti sa dozvedel 24. marca 2013. Pri vyplňaní majetkového priznania zistil, že nemôže vykonávať funkciu konateľa.

Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sa s predmetnou skutočnosťou oboznámil až 23. mája 2013 pri rokovaní o Prehľade Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií o došlých oznámeniach funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomeroch verejných funkcionárov za február - máj 2013 a k 31.3.2013 za rok 2012, keďže dovtedy nemal vedomosť o tom, že verejný funkcionár bol do verejnej funkcie menovaný.

Verejný funkcionár nepodal oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomeroch verejných funkcionárov do 30 dní odo dňa, keď sa ujal výkonu verejnej funkcie podľa čl. 7 ods. 1 ústavného zákona. Následne podaním oznámenia funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomeroch verejných funkcionárov k 31.3.2013 za rok 2012 zo strany verejného funkcionára Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zistil, že došlo k porušeniu ústavného zákona a uznesením č. 145 z 23. mája 2013 začal voči menovanému konanie podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona. Súčasne podľa čl. 9 ods. 4 tohto ústavného zákona požiadal menovaného verejného funkcionára o stanovisko pre účely konania vo veci ochrany verejného záujmu.

Dotknutý verejný funkcionár sa k uzneseniu o začatí konania vyjadril listom zo dňa 26. júna 2013, v ktorom uviedol, že v liste zo dňa 23. apríla 2013 vysvetlil, že ho nik neupozornil pri nástupe do funkcie predsedu predstavenstva, že musí splňať podmienky nezlučiteľnosti funkcií a nikdy predtým v štátnej správe nepôsobil. Okamžite po preštudovaní ústavného zákona požiadal o ukončenia funkcie konateľa a dňa 1. mája 2013 prestal byť konateľom v spoločnosti FVE Ipelka, s.r.o. Košice. ...

Výbor dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že vyjadrenie verejného funkcionára má len vysvetľujúci charakter, avšak bez toho, že by výbor mohol na uvádzané skutočnosti prihliadať, keďže ústavný zákon neumožňuje zbaviť zodpovednosti za jeho porušenie z takýchto dôvodov. Z tohto dôvodu prijal uznesenie, ktorým sa menovanému Ing. P. T., predsedovi predstavenstva Poľnonákupu TATRY, a.s. Kežmarok, ukladá pokuta za porušenie povinnosti čl. 5 ods. 2 ústavného zákona vo výške šesť násobku mesačného platu verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona. Uvedené rozhodnutie bolo dňa 10. septembra 2013 schválené uznesením č. 257.“

28. Výbor rozhodnutím sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 konštatoval, že navrhovateľ ako predseda predstavenstva Poľnonákupu TATRY, a. s., Kežmarok, tým, že v roku 2012 vykonával funkciu konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o., Košice, porušil ustanovenie čl. 5 ods. 2 ústavného zákona (navrhovateľ vykonáva verejnú funkciu od 28. júna 2012, funkciu konateľa uvedenej spoločnosti ukončil 1. mája 2013), za čo mu uložil pokutu v sume 10 200 €. Svoje rozhodnutie výbor odôvodnil takto: „*Pri kontrole oznámenia funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejného funkcionára, ktoré menovaný verejný funkcionár podal za rok 2012 k 31.3.2013, sekretariát Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií zistil, že Ing. P. T., predseda predstavenstva Poľnonákupu TATRY, a.s. Kežmarok vykonával v roku 2012 funkciu konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorá je nezlučiteľná s verejnou funkciou. ...*

Výbor Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií sa s predmetnou skutočnosťou oboznámil 25. júna 2013 pri rokovaní Správy o došlých oznámeniach funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomerov verejných funkcionárov k 31.3.2013 za rok 2012 a uznesením č. 202 z 25. júna 2013 začal voči menovanému konanie podľa čl. 9 ods. 2 písm. a) ústavného zákona. Súčasne podľa čl. 9 ods. 4 ústavného zákona požiadal menovaného verejného funkcionára o stanovisko pre účely konania vo veci ochrany verejného záujmu.

Dotknutý verejný funkcionár sa k uzneseniu o začatí konania vyjadril listom zo dňa 26. júna 2013 v ktorom uviedol, že ho nik neupozornil pri nástupe do funkcie predsedu predstavenstva, že musí splňať podmienky nezlučiteľnosti funkcií, a nikdy predtým v štátnej správe nepôsoobil. Okamžite po preštudovaní ústavného zákona požiadal o ukončenia funkcie konateľa, a dňa 1. mája 2013 prestal byť konateľom v spoločnosti FVE Ipeľka, s.r.o. Košice. ...

Výbor dospel po vykonanom dokazovaní k záveru, že vyjadrenie verejného funkcionára má len vysvetľujúci charakter, avšak bez toho, že by výbor mohol na uvádzané skutočnosti prihliadať, keďže ústavný zákon neumožňuje zbaviť zodpovednosti za jeho porušenie z takýchto dôvodov. Z tohto dôvodu prijal uznesenie, ktorým sa menovanému Ing. P. T., predsedovi predstavenstva Poľnonákupu TATRY, a.s. Kežmarok, ukladá pokuta za porušenie povinnosti čl. 5 ods. 2 ústavného zákona vo výške šesťnásobku mesačného

platu verejného funkcionára podľa čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona. Uvedené rozhodnutie bolo dňa 10. septembra 2013 schválené uznesením č. 263.“

29. Výbor opravným rozhodnutím sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 opravil rozhodnutie sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 tak, že vo výroku rozhodnutia sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 opravil časť „*a to vo výške 10 200 EUR*“ na „*a to vo výške 5 100 EUR*“ z dôvodu zrejmej nesprávnosti v uvedení číselnej hodnoty predmetnej pokuty.

30. Námietka navrhovateľa spočíva v tvrdení, že výbor porušil ustanovenia ústavného zákona, keďže napadnuté rozhodnutia výboru ukladajú sankciu za jedno a to isté porušenie ústavného zákona, čo ústavný zákon podľa navrhovateľa neumožňuje.

31. Podľa vyjadrenia výboru k námietke navrhovateľa je výbor toho názoru, že postupoval pri rozhodovaní v oboch konaniach správne, keďže posudzoval porušenie ústavného zákona v každom roku samostatne podľa obdobia, v ktorom podával navrhovateľ predmetné oznámenie. Podľa vyjadrenia výboru neobstojí tvrdenie, že ide o duplicitnú sankciu, ale ide o porušenie ústavného zákona dvakrát v dvoch hodnotených obdobiach, pričom každé takéto porušenie ústavného zákona musí byť sankcionované osobitne, a to i z toho dôvodu, že navrhovateľ bol výslovne upozornený na porušenie povinností uvedených v čl. 5 ods. 2 ústavného zákona a verejný funkcionár toto upozornenie nerešpektoval, ale opätovne deklaroval v oznámení k 31. marcu 2013, že vykonáva funkciu konateľa v rozpore s ústavným zákonom.

(i) K otázke, či došlo k porušeniu ústavného zákona navrhovateľom

32. Vychádzajúc z napadnutých rozhodnutí výboru a vyjadrenia navrhovateľa ústavný súd konštatuje, že v predmetnej veci nebolo sporné, čo sám navrhovateľ aj priznal, teda že z jeho strany došlo k porušeniu ústavného zákona v tom smere, že počas výkonu verejnej funkcie vykonával súbežne po uplynutí 30 dní od začatia výkonu verejnej funkcie i funkciu konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o., t. j. funkciu nezlučiteľnú s výkonom verejnej funkcie, čím porušil čl. 5 ods. 2 ústavného zákona.

33. Ďalej je potrebné odpovedať na otázku, či sa svojim konaním (výkon funkcie konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o.) nezlučiteľným s dikciou ústavného zákona dopustil jedného alebo viacerých verejnoprávnych deliktov, resp. opakovane toho istého verejnoprávneho deliktu vo viacerých samostatne posudzovaných obdobiach alebo jedného verejnoprávneho deliktu v rámci celého preverovaného obdobia od začiatku výkonu verejnej funkcie (28. júna 2012) do skončenia výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie (t. j. do 1. mája 2013, keď sa navrhovateľ vzdal funkcie konateľa v spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o.).

34. Účelom celého čl. 5 ústavného zákona je akcentovanie verejného záujmu na riadnom výkone verejnej funkcie, a to prostredníctvom úpravy obmedzenia spočívajúceho v zákaze výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom funkcie verejného funkcionára. Ústavný zákon upravuje zákaz výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom funkcie verejného funkcionára (čl. 5 ods. 1 a 2 ústavného zákona). Na tento účel je logickou povinnosťou verejného funkcionára v prípade výkonu takejto funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie skončiť výkon funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie. Ústavodarca upravil v čl. 5 ods. 7 ústavného zákona dobrodenie v prospech verejného funkcionára v podobe poskytnutia 30-dňovej lehoty na skončenie výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie. V prípade, že aj po uplynutí tejto 30-dňovej lehoty (počas ktorej nie je verejný funkcionár postihnuteľný za súbežný výkon verejnej funkcie i funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie) verejný funkcionár vykonáva funkciu nezlučiteľnú s výkonom verejnej funkcie (hoci aj 1 deň po uplynutí 30-dňovej lehoty), dopúšťa sa porušenia obmedzenia ustanoveného ústavným zákonom v podobe zákazu výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie v zmysle čl. 5 ods. 1 a (alebo) 2 ústavného zákona. Nemožno však čl. 5 ods. 7 ústavného zákona vykladať tak, že by tento upravoval samostatne sankcionovateľnú povinnosť v podobe skočenia výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie. Táto povinnosť (vzdanie sa funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie v lehote 30 dní od ustanovenia do verejnej funkcie) je len logickým a explicitne vyjadreným právne relevantným úkonom, ktorého uskutočnenie zabezpečuje neporušenie obmedzenia ustanoveného v čl. 5 ods. 1 a 2 ústavného zákona zo strany verejného funkcionára, a teda naplnenie účelu čl. 5 ústavného zákona v podobe

ochrany verejného záujmu na riadnom výkone verejnej funkcie. Nie je preto možné od seba na účely správneho trestania oddeliť obmedzenie v podobe zákazu výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie v zmysle čl. 5 ods. 1 a 2 ústavného zákona a povinnosť skončiť výkon funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie podľa čl. 5 ods. 7 ústavného zákona. Obe ustanovenia sledujú ten istý účel a cieľ a nerešpektovaním príkazov v zmysle oboch článkov dochádza k porušeniu len jedného obmedzenia – zákazu výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie podľa čl. 5 ods. 1 a 2 ústavného zákona.

35. Zároveň je potrebné z hľadiska teórie správneho trestania doplniť, že pokiaľ verejný funkcionár neskončil po uplynutí 30 dní od ustanovenia do verejnej funkcie výkon funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie, k dokonaniu verejnoprávneho deliktu porušenia zákazu výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie dochádza prvým dňom nasledujúcim po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie. Každý ďalší deň je udržiavaním protiprávneho stavu vyvolaného dokonaním tohto verejnoprávneho deliktu, a tento protiprávny stav je ukončený až skončením výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie. Na účely správneho trestania sa však toto celé obdobie od dokonania verejnoprávneho deliktu (porušenia zákazu výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie) až po ukončenie protiprávneho stavu považuje za jedno konanie (skutok) a jeden verejnoprávny delikt, a to bez ohľadu na to, koľko dní, týždňov, mesiacov alebo rokov sa protiprávny stav udržuje, keďže ide o trváci verejnoprávny delikt. V prípade, že počas udržiavania protiprávneho stavu (spočívajúceho v kontinuálnom výkone funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie počas výkonu funkcie verejného funkcionára bez ohľadu na dĺžku obdobia, v rámci ktorého dochádza k udržiavaniu tohto protiprávneho stavu) dôjde k právoplatnému rozhodnutiu príslušného (podľa ústavného zákona) orgánu verejnej moci o porušení zákazu výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie podľa čl. 5 ods. 1 a (alebo) 2 ústavného zákona, a verejný funkcionár aj po právoplatnosti tohto rozhodnutia naďalej vykonáva funkciu nezlučiteľnú s výkonom verejnej funkcie (alebo nesplní či poruší iné obmedzenie alebo povinnosť v zmysle ústavného zákona alebo zákona), dopúšťa sa recidívy, a teda opätovného protiprávneho konania, resp. opätovného spáchania verejnoprávneho deliktu [spočívajúceho teda buď v opomenutí skončiť výkon

funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie, za ktorú bol právoplatným rozhodnutím príslušného (podľa ústavného zákona) orgánu verejnej moci potrestaný, čím udržiava naďalej protiprávny stav, alebo začatím výkonu inej funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie (individuálna recidíva), prípadne nesplnení alebo porušení inej povinnosti alebo obmedzenia podľa ústavného zákona alebo zákona (všeobecná recidíva)], t. j. porušenia zákazu výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie v zmysle čl. 5 ods. 1 a (alebo) 2 ústavného zákona.

36. Ak teda navrhovateľ neskončil po uplynutí 30 dní od ustanovenia do verejnej funkcie výkon funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie, dopustil sa prvým dňom nasledujúcim po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie porušenia obmedzenia spočívajúceho v zákaze výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona. Autoritatívne rozhodnutie o porušení zákazu výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie a o uložení sankcie výbor rozhodol až 10. septembra 2013 napadnutými rozhodnutiami, t. j. po vyše 4 mesiacoch od navrhovateľovho skončenia výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie. V období od prvého dňa nasledujúceho po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie až do 1. mája 2013, keď navrhovateľ skončil výkon funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie, sa dopúšťal trvajúceho verejnoprávneho deliktu, ktorý bol dokonaný vyvolaním protiprávneho stavu prvým dňom nasledujúcim po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie, tento protiprávny stav bol až do 1. mája 2013 udržiavaný a k jeho ukončeniu došlo až odstránením protiprávneho stavu 1. mája 2013 skončením výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie. Keďže v období od prvého dňa nasledujúceho po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie až do 1. mája 2013, keď navrhovateľ skončil výkon funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie, nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu výboru o porušení povinnosti podľa čl. 5 ods. 2 ústavného zákona (k tomu došlo až 10. septembra 2013), navrhovateľ sa tak dopustil jedného trvajúceho verejnoprávneho deliktu v období od prvého dňa nasledujúceho po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie až do 1. mája 2013, keď skončil výkon funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie, za ktorý mu bolo možné výborom uložiť jednu sankciu v podobe finančnej pokuty. Na základe týchto záverov tak neobstojí argument výboru, že v prípade navrhovateľa „*ide o porušenie*

ústavného zákona dvakrát v dvoch hodnotených obdobiach, pričom každé takéto porušenie ústavného zákona musí byť sankcionované osobitne“.

(ii) K rozhodnutiu výboru sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013

37. Po zohľadnení popísaných konklúzií týkajúcich sa porušenia ústavného zákona zo strany navrhovateľa v spojitosti s výrokom a odôvodnením rozhodnutia výboru sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013 ústavný súd konštatuje, že výbor rozhodol v súlade s ústavným zákonom a rozhodnutie sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013 možno považovať za ústavne udržateľné.

38. Výbor dospel k správne mu záveru, že navrhovateľ tým, že vykonával funkciu nezlučiteľnú s výkonom verejnej funkcie (t. j. vykonával funkciu konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o.) po uplynutí 30 dní odo dňa ustanovenia do verejnej funkcie, porušil ustanovenie čl. 5 ods. 2 ústavného zákona, a správne uložil navrhovateľovi sankciu v podobe finančnej pokuty podľa čl. 9 ods. 10 písm. d) ústavného zákona. Enunciát rozhodnutia výboru sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013 ústavný súd tak hodnotí ako bezchybný.

39. Čo sa týka zisťovania skutkového stavu veci a odôvodnenia rozhodnutia výboru sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013, ústavný súd konštatuje, že výbor zhrnul dôkazy, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal [prehľad Výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre nezlučiteľnosť funkcií o došlých oznámeniach funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomeroch verejných funkcionárov, oznámenie funkcií, zamestnaní, činností a majetkových pomeroch verejných funkcionárov (ďalej len „oznámenie“) k 31. marcu 2013 za rok 2012 podaný navrhovateľom, dve vyjadrenia navrhovateľa], a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami podstatným pre správne a úplné zistenie skutkového stavu veci. Navrhovateľ v konaní pred výborom uznal porušenie ústavného zákona, toto porušenie (výkon funkcie nezlučiteľnej s výkonom funkcie verejného funkcionára) vyplýva i z navrhovateľom predloženého oznámenia, ktoré má ústavný súd rovnako ako výbor k dispozícii, navrhovateľ nepredkladal dôkazy na ich vykonanie ani nevznášal námietky, ktoré by potenciálne preukazovali jeho nevinu. Aj z tohto pohľadu možno rozhodnutie

výboru sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013 hodnotiť ako ústavne konformné. Ústavný súd tak nenachádza ústavne relevantný dôvod na zrušenie rozhodnutia sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013, ako to navrhol navrhovateľ.

(iii) K rozhodnutiu výboru sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravnému rozhodnutiu výboru sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013

40. Ako už ústavný súd v bodoch 34 až 36 uviedol, navrhovateľ sa dopustil jedného trvajúceho verejnoprávneho deliktu v období od prvého dňa nasledujúceho po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie až do 1. mája 2013, keď skončil výkon funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie (t. j. výkon funkcie konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o.), za ktorý mu bolo možné výborom uložiť jednu sankciu v podobe finančnej pokuty. Táto sankcia mu aj bola uložená rozhodnutím výboru sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013. Ďalšiu sankciu, a to v podobe straty verejnej funkcie by bolo možné navrhovateľovi uložiť v prípade, že by po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013 opätovne (alebo kontinuálne) vykonával funkciu (totožnú, za ktorú mu bola právoplatným rozhodnutím výboru uložená finančná pokuta, alebo inú funkciu) nezlučiteľnú s výkonom verejnej funkcie.

41. Z rozhodnutia výboru sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravného rozhodnutia sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 vyplýva, že výbor konštatoval vo výroku týchto rozhodnutí identické porušenie ústavného zákona (výkon funkcie konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o.) v identickom, už raz preskúmanom období (od prvého dňa nasledujúceho po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie až do 1. mája 2013, keď navrhovateľ skončil výkon funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie). Zároveň výbor navrhovateľovi uložil opätovne finančnú pokutu.

42. Ústavný súd sa musí na tomto mieste vysporiadať s otázkou, či nešlo zo strany výboru o porušenie zákazu dvojitého potrestania v tej istej veci v zmysle čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7.

43. Na úvod je potrebné ustáliť, či konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov v navrhovateľovej veci a s ním spojené rozhodnutie výboru

sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravné rozhodnutie výboru sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 spĺňa popísané Engelovské kritériá pre účely aplikácie čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7. Ako už ústavný súd v bodoch 23 a 24 uviedol, konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov nespĺňa prvé z Engelovských kritérií, čím následne, posudzujúc ďalšie kritériá, dospel ústavný súd k záveru o splnení atribútov druhého kritéria (všeobecne v rámci každého konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona) a potreby skúmania splnenia tretieho kritéria v každej veci individuálne. Ústavný súd vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľovi bola rozhodnutím výboru sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 v spojitosti s opravným rozhodnutím sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 uložená finančná pokuta vo výške 5 100 € (ako šesťnásobok mesačného platu navrhovateľa), hodnotí túto pokutu ako svojou závažnosťou naplňajúcu obsah tretieho kritéria, a teda konštatuje aplikovateľnosť čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 v rámci konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov v navrhovateľovej veci a s ním spojeného rozhodnutia výboru sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravného rozhodnutia výboru sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013.

44. Či došlo zo strany výboru konaním vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov v navrhovateľovej veci a s ním spojeným rozhodnutím výboru sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravným rozhodnutím výboru sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 k porušeniu princípu ne bis in idem vyjadreného v čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7, je potrebné posúdiť podľa naplnenia troch zásad potrebných pre konštatovanie porušenia princípu ne bis in idem, a to: totožnosť skutku, totožnosť páchatel'a a totožnosť chráneného záujmu (k tomuto klasickému inštrumentáriu skúmania porušenia princípu ne bis in idem v rámci správneho trestania či trestného konania porov. napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Aalborg Portland and Others v. Komisia zo 7. 1. 2004, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, bod 338 a nasl.; už uvedený rozsudok Veľkej komory ESĽP vo veci Zolotukhin v. Rusko, bod 82 a 84; uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 26/2012 z 30. mája 2012).

45. K *totožnosti skutku* možno opätovne odkázať na body 34 až 36 tohto nálezu a konštatovať, že výbor rozhodnutím sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravným rozhodnutím sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 rozhodol o porušení čl. 5 ods. 2 ústavného zákona tým, že navrhovateľ vykonával funkciu konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o., teda funkciu nezlučiteľnú s výkonom verejnej funkcie, čím sa dopustil jedného trvajúceho verejnoprávneho deliktu v období od prvého dňa nasledujúceho po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie až do 1. mája 2013, keď skončil výkon funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie. Za totožný skutok (výkon funkcie konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o., v období od prvého dňa nasledujúceho po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie až do 1. mája 2013) bol však navrhovateľ potrestaný rovnako skorším rozhodnutím výboru sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013. Totožnosť skutku je tak v prípade konania a rozhodnutia výboru sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravného rozhodnutia sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 zachovaná.

46. Čo sa týka *totožnosti osoby* v rámci konania a rozhodnutia výboru sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013 a následného konania a rozhodnutia výboru sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravného rozhodnutia sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013, tá je bez potreby bližšieho komentára zrejma a zachovaná.

47. K *totožnosti chráneného záujmu* ústavný súd konštatuje, že tak v rozhodnutí výboru sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013, ako aj v rozhodnutí výboru sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravnom rozhodnutí sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 bol navrhovateľ potrestaný za porušenie čl. 5 ods. 2 ústavného zákona (k tomu pozri bod 34), ktorý vyjadruje záujem na riadnom výkone verejnej funkcie, a na ten účel upravuje zákaz výkonu funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie. Totožnosť chráneného záujmu je tak v prípade konania a rozhodnutia sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravného rozhodnutia sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 zachovaná.

48. Cieľom čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 je zakázať opätovné konanie a potrestanie dotknutej osoby v prípade predchádzajúceho konečného rozhodnutia v totožnej veci (porov. Franz Fischer v. Rakúsko, č. 37950/97, rozsudok ESĽP z 29. 5. 2001, bod 22).

Za predchádzajúce rozhodnutie (t. j. rozhodnutie, ktoré predchádza konaniu a rozhodnutiu sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravnému rozhodnutiu sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013) v navrhovateľovej veci je potrebné považovať rozhodnutie výboru sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013, pričom v následnom konaní a rozhodnutí výboru sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravnom rozhodnutí sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 je zachovaná totožnosť skutku, osoby a chráneného záujmu (pozri body 45 – 47). Ústavný zákon však neupravuje inštitút právoplatnosti rozhodnutia výboru, a preto je potrebné nájsť odpoveď na otázku, či možno rozhodnutie výboru sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013 považovať za konečné.

49. Návrh verejného funkcionára na preskúmanie rozhodnutia výboru ústavným súdom podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona nie je možné považovať za riadny opravný prostriedok a konanie pred ústavným súdom o preskúmaní rozhodnutia vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov nie je odvolacím konaním. Ústavný zákon tak správne upravuje vo svojom čl. 10 ods. 2 iba inštitút odkladného účinku, ktorý sa vzťahuje len na vykonateľnosť rozhodnutia. Absenciu explicitnej úpravy právoplatnosti rozhodnutí v ústavnom zákone je potrebné subsumovať pod teóriu medzier v normatívnych právnych aktoch. Ide o absenciu právnej úpravy (špecifického pravidla) v prípadoch, kde je vzhľadom na ciele zákonodarcu alebo celkový kontext zákona táto právna úprava (toto špecifické pravidlo) legitímne očakávaná (porov. Larenz, K. Methodenlehre der Rechtswissenschaft. Sechste, neubearbeitete auflage. Berlin, Heidelberg, New York: Springer-Verlag, 1991, s. 375). Je preto ústavne aprobovateľné vyplniť túto medzeru prostredníctvom rozhodovacej činnosti príslušných orgánov verejnej moci [porov. rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Spolkovej republiky Nemecko (ďalej len „Nemecko“) sp. zn. 1 BvR 1631/08 z 30. 8. 2010, bod 64], a to pomocou analógie použitej za reštriktívnych, prísnych podmienok (porov. rozhodnutie Spolkového ústavného súdu Nemecka sp. zn. 1 BvR 1905/02 zo 6. 12. 2005, bod 56), tzn. aplikáciou základných princípov všeobecne záväzného právneho predpisu svojím obsahom najbližšieho k úprave konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona. Takýmto je podľa názoru ústavného súdu správny poriadok, keďže správne konanie v zmysle správneho poriadku je z dogmatického i zákonného hľadiska konaním, ktorého

cieľom je vydanie správneho aktu (individuálneho právneho aktu) spôsobilého založiť, zmeniť alebo zrušiť práva a povinnosti (konštitutívny správny akt) alebo ich autoritatívne potvrdiť (deklaratórny správny akt) (porov. Hendrych, D. a kol. Správni právo. Obecná časť. 7. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009. s. 367; ďalej porov. aj § 1 ods. 1 správneho poriadku), a ako ústavný súd už artikuloval (bod 11 tohto nálezu), v rámci konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov podľa ústavného zákona (ktoré je konaním sui generis majúci povahu „administratívnu“ – pozri bod 19 tohto nálezu) ide o rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach verejných funkcionárov. Preto je potrebné na otázku právoplatnosti rozhodnutí podľa ústavného zákona aplikovať princípy právoplatnosti upravené správnym poriadkom (t. j. § 52 ods. 1 správneho poriadku). Keďže návrh verejného funkcionára na preskúmanie rozhodnutia výboru ústavným súdom podľa čl. 10 ods. 2 ústavného zákona nie je možné považovať za riadny opravný prostriedok a konanie pred ústavným súdom nie je odvolacím konaním, každé rozhodnutie výboru v zmysle ústavného zákona je tak potrebné považovať za právoplatné jeho doručením dotknutému verejnému funkcionárovi.

50. Rozhodnutie výboru sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013 bolo navrhovateľovi doručené 24. septembra 2013. Rozhodnutie výboru sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 bolo navrhovateľovi doručené 1. októbra 2013 a opravné rozhodnutie sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 bolo navrhovateľovi doručené 19. októbra 2013.

51. Na základe už uvedených postulátov ústavný súd dospel k záveru, že doručením rozhodnutia výboru sp. zn. VP/09/13-K z 10. septembra 2013 navrhovateľovi nastala prekážka pre opätovné konanie a rozhodnutie (potrestanie) vo veci porušenia čl. 5 ods. 2 ústavného zákona vykonávaním funkcie konateľa spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o., teda funkcie nezlučiteľnej s výkonom verejnej funkcie, v období od prvého dňa nasledujúceho po 30. dni od ustanovenia do verejnej funkcie až do 1. mája 2013. Tým, že výbor napriek tomu v rozhodnutí sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravnom rozhodnutí sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 opätovne rozhodol v totožnej veci (je zachovaná totožnosť skutku, osoby a chráneného záujmu – pozri body 45 – 47), porušil tým princíp *ne bis in idem* vyjadrený v čl. 4 ods. 2 protokolu č. 7. Toto pochybenie výboru má ústavnoprávnu relevanciu a intenzitu a je dôvodom na zrušenie rozhodnutia sp. zn. VP/62/13-K

z 10. septembra 2013 a opravného rozhodnutia sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 zo strany ústavného súdu.

52. K námietke výboru, že navrhovateľom podané oznámenie za rok 2012 malo byť skutočnosťou odôvodňujúcou začať ďalšie konanie vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov (výbor tak urobil uznesením č. 202 z 25. júna 2013) voči navrhovateľovi, je potrebné uviesť, že toto oznámenie bolo možné považovať iba za dôkazný prostriedok o skutočnosti výboru skôr známej, tzn. o skutočnosti, že navrhovateľ je konateľom spoločnosti FVE Ipeľka, s. r. o., o ktorej mal výbor vedomosť z predchádzajúceho oznámenia podaného navrhovateľom a na základe ktorej už výbor viedol proti navrhovateľovi konanie (začaté na základe uznesenia č. 145 z 23. mája 2013). Výbor tak začatím ďalšieho konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov proti navrhovateľovi (uznesením č. 202 z 25. júna 2013) porušil procesnú prekážku litispendencie, čo viedlo v konečnom dôsledku k vydaniu rozhodnutia sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravného rozhodnutia sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013, ktorými výbor porušil princíp ne bis in idem.

53. V dôsledku uvedených záverov ústavný súd zrušil rozhodnutie výboru sp. zn. VP/62/13-K z 10. septembra 2013 a opravné rozhodnutie výboru sp. zn. VP/62/13-K/E z 9. októbra 2013 (bod 1 výroku).

V.

54. Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania navrhovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátkou JUDr. Margitou Budzíkovicou v konaní pred ústavným súdom. Navrhovateľ ich podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) vyčíslil sumou 727,66 € spolu za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie písomného návrhu ústavnému súdu) vykonané v roku 2013 a 2-krát režijný paušál. Navrhovateľ vychádzal pri vyčíslení trov právneho zastúpenia z § 10 v spojení s § 13 ods. 3 vyhlášky.

55. Ústavný súd konštatuje, že predmet sporu pred ústavným súdom nie je možné oceniť peniazmi. Ústavný súd v navrhovateľovej veci viedol jedno konanie na základe jedného návrhu na začatie konania podaného navrhovateľom. Ústavný súd preto pri priznaní úhrady trov právneho zastúpenia vychádzal z § 11 ods. 3 a § 16 ods. 3 vyhlášky.

56. Podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky bola v 1. polroku roka 2012 (§ 1 ods. 3 vyhlášky) priemerná mesačná mzda v hospodárstve Slovenskej republiky 781 € (z toho jedna šestina v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky sa rovná sume 130,17 € a jedna stotina v zmysle § 16 ods. 3 vyhlášky sa rovná sume 7,81 €). Podľa zoznamu daňových subjektov registrovaných pre DPH vedeného Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky nie je advokátka navrhovateľa daňovým subjektom registrovaným pre DPH.

57. Ústavný súd priznal navrhovateľovi úhradu trov právneho zastúpenia v zmysle § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky vo výške 275,96 € za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie písomného návrhu ústavnému súdu) vykonané v roku 2013 a 2-krát režijný paušál. Pretože výbor, ktorému bola ako účastníkovi konania pred ústavným súdom uložená povinnosť uhradiť trovy navrhovateľa, je orgánom Národnej rady Slovenskej republiky, uložil mu ústavný súd splnenie tejto povinnosti prostredníctvom Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky, ktorá nakladá s jeho rozpočtovými prostriedkami (bod 2 výroku). Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 2 výrokovej časti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2014